

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 716

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 23 octombrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.120 din 10 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 ¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital	2–3
Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	4–5
Decizia nr. 1.139 din 15 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal	5–6
Decizia nr. 1.144 din 15 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	7–8
Decizia nr. 1.173 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	8–9
Decizia nr. 1.187 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	9–10
Decizia nr. 1.199 din 24 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	11–12
Decizia nr. 1.200 din 24 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal	13–14
Decizia nr. 1.230 din 29 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală.....	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.120

din 10 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Cătălin Constantin Chelu în Dosarul nr. 7.662/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile criticate, prin instituirea obligației de înstrăinare a acțiunilor care depășesc limita de deținere, afectează însăși substanța dreptului de proprietate al persoanei deținătoare. Legislația Uniunii Europene prevede ca măsură de protecție a investitorilor obligativitatea efectuării ofertei publice obligatorii în cazul atingerii unui anumit nivel de deținere. Astfel, art. 5 din Directiva 2004/25 instituie recomandarea ca persoana care dorește preluarea unei companii să fie obligată să efectueze oferta publică adresată tuturor acționarilor și pentru toate deținerile acestora, recomandare introdusă și în Legea nr. 297/2004, care este aplicabilă și în cazul societăților de investiții financiare. Or, art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 nu respectă aceste cerințe și nici nu prevede o indemnizație pentru pierderea suferită de către investitori.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.662/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital**, excepție ridicată de Cătălin Constantin Chelu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate instituie o limitare a dreptului de proprietate ce operează asupra tuturor atributelor sale, existența pragului de deținere de 1% afectând deopotrivă dreptul de folosință, dreptul de a culege fructele și dreptul de dispoziție al titularului. Totodată, dreptul de dispoziție asupra acțiunilor și libertatea de a contracta sunt puternic afectate de alin. (4) al art. 286¹, prin stabilirea unei limite a dreptului de proprietate privată asupra acțiunilor unei societăți comerciale care contravine art. 44 alin. (1) din Constituție, nicio rațiune de oportunitate sau de asigurare a protecției anumitor investitori neputând justifica această încălcare. Astfel, dreptul de dispoziție își găsește o dublă limitare în dispozițiile legale criticate: pe de o parte, există interdicția de a exercita dreptul de dispoziție prin achiziționarea de acțiuni ale societăților de investiții peste limita prevăzută de lege, și, pe de altă parte, se instituie obligația de a vinde acele acțiuni care depășesc pragul

de deținere de 1%, în termen de 3 luni de la depășirea acestui nivel de deținere.

De asemenea, susține că legislația Uniunii Europene prevede ca măsură de protecție a investitorilor obligativitatea efectuării ofertei publice obligatorii în cazul atingerii unui anumit nivel de deținere. Astfel, art. 5 din Directiva 2004/25 instituie recomandarea ca persoana care dorește preluarea unei companii să fie obligată să efectueze oferta publică adresată tuturor acționarilor și pentru toate deținerile acestora, recomandare introdusă și în Legea nr. 297/2004, care este aplicabilă și în cazul societăților de investiții financiare.

Prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 45 din Constituție, încălcând libertatea economică a acționarilor societăților de investiții financiare, prin limitarea accesului la desfășurarea unei activități cu caracter comercial.

În concluzie, susține că nu pot fi incidente dispozițiile art. 53 din Constituție, deoarece restrângerea dreptului de proprietate și a libertății economice nu se încadrează în niciuna din ipotezele prevăzute de acest text constituțional.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază excepția ca fiind neîntemeiată. Limitarea dreptului este proporțională cu scopul urmărit, și anume asigurarea respectării legii, pe de o parte, și împiedicarea preluării ostile, folosirea unor strategii netransparente și păstrarea caracterului de organisme de plasament colectiv al S.I.F.-urilor, pe de altă parte. Nu se poate reține că dispozițiile criticate încalcă voința acționarilor, deoarece reclamantul, împreună cu un număr limitat de acționari, nu reprezintă întregul acționariat al S.I.F.-urilor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, dispoziții introduse prin Ordonanța Guvernului nr. 41/2005 privind reglementarea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 28 iulie 2005, și modificate prin art. unic pct. 8 din Legea nr. 97/2006 pentru aprobarea acestei ordonanțe,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 2 mai 2006.

În prezent, textul de lege criticat are următoarea redactare:

„(1) Orice persoană poate dobândi cu orice titlu sau poate deține, singură ori împreună cu persoanele cu care acționează în mod concertat, acțiuni emise de către societățile de investiții financiare rezultate din transformarea fondurilor proprietății private, dar nu mai mult de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare.

(2) Exercițiul dreptului de vot este suspendat pentru acțiunile deținute de acționarii care depășesc limitele prevăzute la alin. (1).

(3) Persoanele menționate la alin. (1) au obligația ca la atingerea pragului de 1% să informeze în maximum 3 zile lucrătoare societatea de investiții financiare, C.N.V.M. și piața reglementată pe care sunt tranzacționate respectivele acțiuni.

(4) În termen de 3 luni de la data depășirii limitei de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare, acționarii aflați în această situație sunt obligați să vândă acțiunile care depășesc limita de deținere.

(5) C.N.V.M. va emite reglementări pentru aplicarea prezentului articol.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 privind garantarea proprietății private, art. 45 referitoare la libertatea economică și în art. 53 privitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor criticate s-a pronunțat recent prin Decizia nr. 1.068 din 14 iulie 2009, încă nepublicată.

Cu acel prilej, Curtea a constatat următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, orice persoană poate dobândi cu orice titlu sau poate deține, singură ori împreună cu persoanele cu care acționează în mod concertat, acțiuni emise de către societățile de investiții financiare rezultate din transformarea Fondurilor Proprietății Private, dar nu mai mult de 1% din capitalul social al societăților de investiții financiare. Acest prag maxim de deținere de acțiuni ale unei societăți de investiții financiare a fost introdus de către legiuitor din rațiuni ce țin de interesul public deosebit acordat acțiunilor emise de societățile de investiții financiare, societăți care — potrivit art. 1 din Legea nr. 133/1996 pentru transformarea Fondurilor Proprietății Private în societăți de investiții financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 1 noiembrie 1996 — provin din fostele Fonduri ale Proprietății Private și funcționează ca societăți comerciale pe acțiuni.

Curtea constată că societățile de investiții financiare nu pot fi considerate simple societăți comerciale pe acțiuni, astfel cum le califică în mod eronat autorul excepției de neconstituționalitate, întrucât au fost constituite prin voința legiuitorului, din transformarea Fondurilor Proprietății Private, acționarii nefiind animați de *affectio societatis*, au un obiect de

activitate strict prevăzut de lege, sunt organisme de plasament colectiv care emit acțiuni nominative și le distribuie cetățenilor care au optat pentru schimbul titlurilor de privatizare la Fondurile Proprietății Private, iar majorarea capitalului lor social se poate realiza numai prin oferta publică de acțiuni.

Pe de altă parte, Curtea constată că dreptul de proprietate este un drept absolut, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, putând institui anumite limite pentru apărarea intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor altor persoane. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 515/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2007, respingând excepția de neconstituționalitate a altor dispoziții din Legea privind piața de capital, a stabilit că, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, legiuitorul are competența de a stabili limitele dreptului de proprietate, iar, în considerarea acestei competențe, anumite prevederi din Legea nr. 297/2004, constatate ca fiind constituționale, au instituit limite ale dreptului de dispoziție în privința acțiunilor deținute la o societate comercială.

Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că impunerea prin lege a unui prag maxim de deținere de acțiuni la societățile de investiții financiare rezultate din transformarea fondurilor proprietății private nu este de natură să contravină prevederilor art. 44 din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (4) al art. 286¹ din Legea privind piața de capital, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece obligația de a vinde acțiunile ce depășesc pragul de 1% din capitalul social al unei societăți de investiții financiare, prag impus de lege, reprezintă o sancțiune a nerespectării unei dispoziții legale și nicidecum o nesocotire a dreptului de proprietate privată, garantat prin dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală.

Referitor la dispozițiile art. 45 din Constituție, invocate de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit normei constituționale, este garantată exercitarea „în condițiile legii” a accesului liber al persoanelor la o activitate economică, iar textul alin. (4) al art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 nu face decât să sancționeze nerespectarea unor astfel de cerințe legale. Accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice, statul având obligația să impună reguli de disciplină economică, iar legiuitorul având competența să stabilească sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286¹ din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Cătălin Constantin Chelu în Dosarul nr. 7.662/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.129

din 10 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ovira Invest” — S.R.L. din Giurgiu în Dosarul nr. 212/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 212/122/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ovira Invest” — S.R.L. din Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin art. 16 și art. 24 alin. (1) din Constituție, deoarece permit instanței de judecată să soluționeze o cauză doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare. Apreciază, de asemenea, că apărarea exercitată pe calea cererii în anulare nu poate fi la fel de eficientă ca aceea de care ar beneficia într-o cale de atac prevăzută prin dreptul comun.

Mai mult, posibilitatea soluționării cererii creditorului doar pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de acesta împiedică exercitarea dreptului la apărare, iar emiterea titlului executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestui titlu încalcă dreptul constituțional la ocrotirea proprietății.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă apreciază excepția ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 criticate de debitoare nu încalcă prevederile constituționale privind garantarea dreptului la apărare, prin actul normativ instituindu-se o procedură de judecată specială și accelerată, derogatorie de la dreptul comun.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.*”;

— Art. 6 alin. (2): „*La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia.*”;

— Art. 13: „(1) *Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Cererea în anulare nu suspendă executarea. Suspendarea va putea fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauciune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța de plată, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 9 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”;

— Art. 14: „(1) *Ordonanța de plată, devenită irevocabilă ca urmare a neintroducerii sau respingerii cererii în anulare, constituie titlu executoriu.*

(2) *Împotriva executării silită a ordonanței de plată debitorul poate face contestație la executare, potrivit dreptului comun. În cadrul contestației nu se pot invoca decât aspecte legate de procedura de executare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplu fiind Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța criticată.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate înseamnă că hotărârea se va pronunța numai după ce

judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, Curtea constată că prevederile art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din ordonanță nu numai că nu încalcă dreptul la apărare și dreptul părților la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ovira Invest” — S.R.L. din Giurgiu în Dosarul nr. 212/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.139

din 15 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție

ridicată de Eduard Pohrib în Dosarul nr. 4.331/86/2006 al Curții de Apel Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, făcând trimitere, în acest sens, la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 5 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.331/86/2006, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală**

a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal. Excepția a fost ridicată de Eduard Pohrib în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal încalcă libertatea comerțului, precum și dreptul persoanei de a nu fi privată de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală, întrucât statuează o sancțiune penală în condițiile în care eroarea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu pot fi sancționate decât prin aplicarea unei sancțiuni civile.

Curtea de Apel Suceava — Secția penală apreciază că neîntemeiată critica de neconstituționalitate, întrucât prevederile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 173/1999, nr. 215/2005 și nr. 391/2005.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal sunt constituționale, întrucât nu aduc atingere prevederilor din Legea fundamentală și din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. În acest sens, face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 215/2005, nr. 938/2008 și nr. 1.276/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Eduard Pohrib în Dosarul nr. 4.331/86/2006 al Curții de Apel Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, având următorul cuprins: „*Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.*”

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 1, potrivit cărora nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală, din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 215 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 7 iunie 2005, și prin Decizia nr. 1.276 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873 din 23 decembrie 2008, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal ca neîntemeiată, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.144

din 15 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Andrei-Mihai Danciu în Dosarul nr. 4.881/221/2008 al Judecătoriei Deva.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.881/221/2008, **Judecătoria Deva a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie competența de judecare a plângerii contra procesului-verbal de contravenție în sarcina judecătoriei din circumscripția locului unde s-a săvârșit contravenția, ceea ce este de natură să facă dificilă exercitarea drepturilor prevăzute în art. 21 și 24 din Constituție de către contravenienții care domiciliază în raza de competență a altor instanțe judecătorești.

Judecătoria Deva consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, deși a fost sesizată de instanța de judecată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în realitate, așa cum rezultă atât din cuprinsul încheierii de sesizare, cât și din notele scrise ale autorului excepției, obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(2) *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au mai format obiect al controlului de constituționalitate într-o cauză cu o motivare asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 664 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 30 iunie 2009, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate invocată, a statuat că art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 „nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești”.

De asemenea, în aceeași decizie, Curtea, făcând referire la jurisprudența sa, a reținut că textul de lege criticat „reprezintă o aplicare a principiului *specialia generalibus derogant*, în sensul competenței atribuite de art. 126 alin. (2) din Constituție legiuitorului, care poate institui, pentru situații deosebite, reguli speciale în ceea ce privește stabilirea competenței instanțelor de judecată și a procedurii de judecată”.

Considerentele și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Andrei-Mihai Danciu în Dosarul nr. 4.881/221/2008 al Judecătorei Deva.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.173

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Mircea Purcaru în Dosarul nr. 11.195/55/2008 al Judecătorei Arad — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.195/55/2008, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Mircea Purcaru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă prezumția de nevinovăție și garanțiile dreptului la un proces echitabil consacrate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece procesul-verbal de contravenție încheiat cu respectarea criteriilor prevăzute de art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 beneficiază aprioric de prezumția de adevăr și legalitate. Astfel, procesul-verbal de

constatare și sancționare a contravențiilor trebuie să aibă la baza întocmirii sale mijloace de probă temeinice în ceea ce privește vinovăția petentului în săvârșirea faptei, mențiunile agentului constatatator inserate în actul sancționator neputând servi singure drept temei pentru aplicarea sancțiunii contravenționale, în absența altor mijloace de probă. Se invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv *Cauza Anghel contra României, 2007*.

Judecătoria Arad — Secția civilă, citând jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(1) *Instanța*

competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Mircea Purcaru în Dosarul nr. 11.195/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.187

din 17 septembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Asociația Minieră Pe Cuxe Albini Zlatna în Dosarul nr. 1.620/107/2008 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.620/107/2008, **Tribunalul Alba — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de Asociația Minieră Pe Cuxe Albini Zlatna într-un dosar având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate încalcă mai multe prevederi constituționale, întrucât, prin aplicarea lor, se produce o inechitate între cetățeni și se permite acordarea despăgubirilor numai pentru bunurile imobile și pentru cele mobile, cu condiția ca acestea din urmă să nu fi fost înlocuite, casate sau distruse.

Tribunalul Alba — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului și Guvernul consideră că dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul conținut: „*Măsurile reparatorii privesc și utilajele și instalațiile preluate de stat sau de*

alte persoane juridice odată cu imobilul, în afară de cazul în care au fost înlocuite, casate sau distruse.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate și ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor legale atacate, prin raportare la critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 190 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 20 aprilie 2007, Curtea a constatat că dispozițiile legale atacate sunt constituționale, reținând că legiuitorul este liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsuri reparatorii, precum și a întinderii și a modalității de acordare a acestora. Textul de lege examinat nu instituie un tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflate în situații identice, ci are în vedere situația concretă a bunurilor preluate.

Totodată, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel anumite limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Așa fiind, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Pentru aceleași motive, nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea art. 44 alin. (1) din Constituția României.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Asociația Minieră Pe Cuxe Albini Zlatna în Dosarul nr. 1.620/107/2008 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.199

din 24 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorin Andronic în Dosarul nr. 77/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția penală, de George Rebcuic în Dosarul nr. 18/285/2009 al Judecătoriei Rădăuți și de Traian Costică în Dosarul nr. 696/866/2009 al Judecătoriei Pașcani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În Dosarul nr. 946D/2009, autorul excepției George Rebcuic și partea Iliuță Ilie au depus note scrise.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 940D/2009, nr. 946D/2009 și nr. 1.319D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 946D/2009 și nr. 1.319D/2009 la Dosarul nr. 940D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 februarie 2009, 6 februarie 2009 și 25 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 77/39/2009, nr. 18/285/2009 și nr. 696/866/2009, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală, Judecătoria Rădăuți și Judecătoria Pașcani au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Dorin Andronic, George Rebcuic și Traian Costică.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 alin. (1), art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 alin. (1), art. 124 alin. (1) și (2), art. 131 alin. (1) și (2) și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 6 paragrafele 1 și 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană, deoarece nu ar trebui interpretate și aplicate prin excluderea controlului judecătorului asupra rezoluțiilor procurorului privind, de exemplu, stabilirea competenței materiale a unităților de parchet cu privire la efectuarea cercetării și urmăririi penale împotriva persoanelor care au calitatea de avocat la data intrării în vigoare a Legii nr. 79/2007 pentru modificarea art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală.

De asemenea, mai arată că prevederile legale menționate afectează dispozițiile constituționale ale art. 21 și 24 și prin aceea că limitează probele ce pot fi administrate în cadrul procedurii speciale numai la proba cu înscrisuri noi.

Curtea de Apel Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Rădăuți opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Pașcani opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de neprimire în judecată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 777 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 4 august 2008, Deciziei nr. 697 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, și Deciziei nr. 440 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 4 ianuarie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiate critici similare, statuând în esență următoarele:

Prin textul legal criticat s-a instituit posibilitatea cenzurării actelor procurorului de către instanțele judecătorești. Așa fiind, accesul la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile date de procuror în faza de urmărire penală a procesului penal este asigurat, părțile având posibilitatea să își apere drepturile și interesele în cursul judecării, prin mijloacele prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale. Astfel, prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală sunt menite tocmai să asigure accesul la justiție în cauzele în care parchetul a emis acte de neprimire în judecată, iar pe de altă parte, în plângerea formulată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului nu se judecă însăși cauza, ci doar temeinicia și

legalitatea soluțiilor pronunțate de procuror, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a eventualelor probe scrise înfățișate instanței de părțile în proces.

În limitele obiectului acestor categorii de cauze, părțile care se plâng împotriva ordonanței sau rezoluției de neprimire în judecată au posibilitatea să demonstreze atât caracterul incomplet al urmăririi penale, cât și aprecierea eronată a probelor pe care s-a întemeiat soluția emisă de procuror. În prima ipoteză, instanța admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, iar în cea de-a doua ipoteză, când probele existente la dosar sunt insuficiente pentru judecarea cauzei, instanța reține cauza spre judecare.

Nicio dispoziție legală nu împiedică partea interesată ca, atunci când apreciază că este posibilă administrarea altor probe pentru stabilirea adevărului, să solicite procurorului care a emis actul de neprimire în judecată sau procurorului superior ierarhic să dispună, în condițiile prevăzute de lege, începerea sau redeschiderea urmăririi penale.

De asemenea, Curtea constată că inexistența în faza urmăririi penale a unui control judecătoresc asupra rezoluțiilor procurorului privind stabilirea competenței materiale a unităților de parchet reprezintă critici referitoare la omisiuni legislative care nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt, după caz, de competența legiuitorului, respectiv a instanțelor de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorin Andronic în Dosarul nr. 77/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția penală, de George Rebcuic în Dosarul nr. 18/285/2009 al Judecătorei Rădăuți și de Traian Costică în Dosarul nr. 696/866/2009 al Judecătorei Pașcani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.200

din 24 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Iuliana Nedelcu — procuror
 Afrodită Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan (Ion) Graur în Dosarul nr. 5.740/121/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.740/121/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 din Codul penal**, excepție ridicată de Ioan (Ion) Graur în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16, art. 21, art. 24, art. 45 și art. 135 alin. (2) deoarece, spre deosebire de proiectul noului cod penal, în actuala reglementare nu există posibilitatea ca părțile să se împace, să-și retragă plângerea sau să se înțeleagă pe parcursul procesului cu privire la modalitățile de stingere.

De asemenea, libertatea comerțului este nesocotită prin aceea că este instituită o sancțiune penală, deși neîndeplinirea unei obligații contractuale nu poate fi sancționată decât pe plan civil.

Curtea de Apel Galați — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.

Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 215 din

14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 7 iunie 2005, și Deciziei nr. 502 din 4 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 octombrie 2005, Curtea a statuat că înșelăciunea este o gravă faptă antisocială contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. De altfel, în toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este incriminată și sever sancționată.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la *Libertatea economică* și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la asigurarea de către statul român a libertății comerțului, Curtea a reținut că, așa cum rezultă din chiar conținutul textului criticat, elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune care induce cocontractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan (Ion) Graur în Dosarul nr. 5.740/121/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.230

din 29 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Iuliana Nedelcu	— procuror
Ion Predescu	— judecător	Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicoleta-Paula Bârla în Dosarul nr. 1.836/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal se prezintă personal părțile Lucia Bălțeanu Sanfiu, Ion Pasăre și Virgil Vasilovici, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul părților prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.836/33/2008, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Nicoleta-Paula Bârla cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât creează o diferență de tratament juridic între inculpații acuzați de săvârșirea aceluiași gen de infracțiuni, prin privarea de o cale de atac, respectiv cea a apelului, fără nicio justificare rezonabilă și acceptabilă într-o societate democratică. Susține că procedura recursului este foarte restrictivă față de cea a apelului, care permite administrarea oricăror probe, instanța având posibilitatea de a examina cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că prevederile de lege criticate nu instituie nicio discriminare prin lipsirea părților de calea de atac a apelului, deoarece calea de atac a recursului se exercită în speță în condițiile prevăzute de art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, cu posibilitatea examinării cauzei sub toate aspectele, deci și pe aspecte de fapt. De asemenea, face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, invocând deciziile nr. 186/2008, nr. 1.072/2008 și nr. 637/2008.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece nu încalcă prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

invocate. Face trimitere în acest sens la Decizia Curții Constituționale nr. 138/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 79/2007 pentru modificarea art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 2 aprilie 2007, având următorul cuprins:

„Curtea de Apel:

1. judecă în primă instanță: [...] b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi;”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 privind interzicerea discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 138 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicoleta-Paula Bârla în Dosarul nr. 1.836/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

